

²⁵Abban az időben megszólalt Jézus, és ezt mondta: „Magasztallak, Atyám, menny és föld Ura, mert elrejtetted ezeket a bölcssek és értelmesekek elől, és felfedted a gyermekeknek. ²⁶Igen, Atyám, mert így láttad jónak. ²⁷Az én Atyám mindent átadott nekem, és senki sem ismeri a Fiút, csak az Atya, az Atyát sem ismeri senki, csak a Fiú, és az, akinek a Fiú akarja kijelenteni. ²⁸Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek. ²⁹Vegyétek magatokra az én igámat, és tanuljátok meg tőlem, hogy szelid vagyok, és alázatos szívű, és megnyugvást találtok lelketeknek. ³⁰Mert az én igám boldogító, és az én terhem könnyű.”

Kedves Ünneplő Gyülekezet!

Az adventi időszakban és most karácsony napjaiban is, sok üdvözlés, jókívánság és bölcs idézet érkezett a számomra is. Voltak közöttük izlésesek és elgondolkodtatóak is, de persze akadtak túlcicsázott téli képek és jól hangzó, de valójában semmit mondó idézetek, gondolatok. Mikor ilyen bölcsesség dömpinggel találkozom, mindig eszembe jut egy kis mém. Ez a kis ironikus vicc, mellyel az internetet használók, már biztosan találkoztak, így hangzik: „Egyszer egy bölcs ember, nem mondott semmit.”. Sokszor válik nagyon találóvá ez a kis megjegyzés, mert beszélni könnyű és hallgatni is, de tényleg mondani Valamit, vagy éppen felismerni a csendesség, a meghallgatás idejét, már jóval nehezebb feladatok.

Mit mond az ember ma, ha valami igazán nagy öröm éri őt, vagy valakit a környezetéből? A leggyakrabban közhelyeket, egy „gratulálok”-ot és nyújtja a kezét kézfogásra, vagy odadől egy puszira. A leggyakrabban bizony kifejezetten úgy tűnik, hogy zavarban vagyunk, ha valami módon öröm ér bennünket. Az ünnepléseinkbe éppen ezért rengeteg szokást és hagyományt építünk be, mintegy listát hozunk létre, hogy, ha az azon szereplő tételeinket sikerül kipipálnunk, akkor már jónak, vagy inkább teljesítettnek mondhassuk az ünnepünket. Azt mondjuk, hogy ez és az kell a hangulathoz, megint más dolgokra a régi és szép hagyomány jelzőket aggatjuk, hogy mint kötelező formagyakorlatoknak megfelelően az ünnep után ránézve a kis listánkra elmondhassuk; „Minden meg volt, jó volt, szép volt, elég volt.”.

„Eleg volt!” – sokakon már a múlt héten láttam ezt az érzést. Valamelyest talán érthető lett volna, ha ez, akkor a munkának szól, de sokkal inkább, a Karácsony felé szólt a szomorú üzenet.

A Szerémi úton a dugóban araszolva, ahol az autósok válogatott szitkozódások közepette fordultak vissza a füves elválasztó-sávon keresztülhajtván, azzal sem törődve, hogy a nem régiben ültetett fiatal fák között szántanak át, mély árkokat ásva ezzel. A bevásárló központban, ahol az anyuka ordított a kisgyermekével, hogy ha tovább hisztizik, akkor idén semmit sem kap karácsonyra. Az adakozó kedvű ember kifakadását hallgatva, aki nem értette, hogy a padlásán sok éve foszló ruhákért, miért nem jött el egyetlen szeretetszolgálat sem, pedig ő adni akart Karácsony alkalmából.

Kötelezettségek, igák, a mi kis listáink, hogy az ünnep jól működjön. Ugyan nem csak Jézus születésének az ünnepét homályosítják el ezek a számunkra, de most maradjunk az aktualitásnál. Nem tudunk igazán ünnepelni, mivel úgy tűnik, hogy mi magunk is túl bölcssek vagyunk hozzá, túl sok bennünk az értelem, a hit általi megértés és az ebből fakadó öröm, azonban annál kevesebb.

Mai igeszakaszunk így kezdődött: „Abban az időben megszólalt Jézus”. Nem véletlenül kezd így a textus, mert bizony valóban fontos, hogy milyen összefüggésben is hirdeti mindezeket Krisztus. Az előző szakaszhoz kapcsolódunk itt, ahol Jézus azokat a városokat feddi, amelyekben legtöbb csodáját tette, ennek ellenére mégsem tértek meg. Nem arról van szó, hogy ne lettek volna megtért emberek azokban a városokban. Hanem arról, hogy azok a próféciai beteljesülések és csodák, amiket az egész város megtapasztalt, olyan erővel kellett volna, hogy hassanak, hogy még, ha pogány települések is lettek volna, akkor is, azon nyomban fel kellett volna ismerjék a Megváltót és saját elveszettségüket és az egész város ki kellett volna, hogy zökkenjen a hétköznapi rutinból.

Ez után a kárhóztató szakasz után szólal meg ismét Jézus, ám most, a bűnbánatra hívás után, már a kegyelem szavaival. Hálát ad. Hálát ad, hogy nem a bölcselkedés, vagy tanultság útján, hanem egyedül az őszinte hit által lehetséges megismerni, illetve felismerni a Messiást és rajta keresztül a Mennyei Atyát.

Így ma, időszerű feltennem a kérdést: Te felismerted-e Karácsony ünnepét? Felismerted-e és megismerted-e a csodát, az érted világba érkező Istent?

Olyan kérdések ezek, amelyekre keresztyénként szeretnénk rögvést bölintani és büszkén kijelenteni, hogy „Igen!”. A gond csak az, hogy ha erre a kérdésre valóban igen lenne a válasz, akkor most körülnézve innen,

nem komoly, figyelmes tekinteteket kellene látnom, hanem felszabadult mosolyokat, örömkönnyeket és annyi halleluját kellene hallanom, annyi hálaadást, ami mellett én szóhoz sem jutnék!

Az Istentől kapott ünnepnek erről kellene szólnia a számunkra. Olyan mérhetetlen örömről, Teremtőnk olyan mélyről felszakadó és olyan elfojthatatlan dicséretéről, amellyel mi magunk is bekapcsolódunk abba a bizonyos mennyei karba. Így lehet csak igazán, értő hittel ünnepelni.

Ismerd fel, hogy szabad vagy! Szabad vagy a listáktól, a giccses kötelezettségektől, az igáknak való megfeleléstől! Szabad vagy ünnepelni! Szabad vagy a hit általi örömről, a valódi evangéliumra!

Szabad vagy, de akarsz-e szabad lenni? Vagy csak minden évben elhatározod, hogy „Igen, idén nem sikerült igazán megélnem az ünnepet, majd jövőre jobban készülök.”? Aztán ismét ugyanígy találsz magadra egy év múlva is. Gyűjtögeted a pontokat a listádra, hogy mitől is lesz jobb az ünneped jövőre. A csillogó díszeket, amivel próbálsz elfedni az ürességet.

Aztán egyszer csak arra eszmélsz, hogy úgy jártál mint egy barátom pár éve az első szüleitől külön töltött karácsonyán; aki annyira szép fát akart, hogy teleaggatta díszekkel, de a fa jó rögzítésével, az alapokkal nem vesződött és az első huzat fel is borította a fát. Így borítjuk fel mi is a Karácsonyt a csilli-villi szokásainkkal és a tartalom nélküli hangsúlyokkal. Pedig nem nekünk kellene az örömnep megrendezésével fáradni, hiszen mi a vendégek vagyunk ezen az ünnepen. Nem neked kell az asztalfőn ülő terheit viselned! Te szabad vagy! Megnyugodhatsz, megpihenhetsz és részt vehetsz az elkészített ünnepen, mert a Szabadítód, egy dísztelen fán már elvégzett mindent, amire valóban szükség volt. Veled pedig ma, nem egy betlehemi babácska, nem egy megható történet főszereplője, hanem a Feltámadott Krisztus vállal asztalközösséget. Ő hív magához. A kérdés, hogy te, akarsz-e vele ünnepelni?

Félelem, távolságtartás, vagy némi szkepticizmus van benned, ha Rá gondolsz? Könnyebb úgy élni, hogy olyan közhelyekkel díszíted fel a karácsonyod, mint az „együtt a család”, a „szeretet ünnepe” és a „Kis karácsony, nagy karácsony”? Hát kérlek, csak telepedj mellé egy rövid időre, csak nézz be pár percre az ő ünnepére! Hagyd ott a saját, jól elkészített karácsonyodat és merj a vendége lenni! Ő nem egy, az igái súlya alatt összetört embert akar belőled formálni, hogy megleckéztessen, vagy megbüntessen. Ő össze akarja törni ezeket a hamis igákat, de nem téged! Ahogy az igében is olvastuk; megnyugvást akar adni a lelkednek. Nála nincs „na ugye, én megmondtam” és „ezt, megérdemelted”, nála szelídséget és alázatos szívet találsz. Vedd le a cinizmus és a bölcsekedés hamis palástját és koronáját és merj letelepedni a szolgáló Király ünnepénél!

Az őszinte öröm szavainak nehézsége mellett, azt is említettem, hogy nehezünkre esik a csendesség, a valódi meghallgatás. Elhallgatni a nehézségeinket, a botlásainkat és a fájdalmainkat, cinkosan hallgatni egymás hamisságai felett, és némának maradni, ha épp úgy kívánja az érdek, ezek nem jelentenek gondot. De a csendességet és az ÉN háttérbeszorulását, bizony elég nehezen viseljük. Pedig nagy szükség van ezekre. Nem az elhallgatásra, hanem a bölcs hallgatásra, vagyis inkább hallásra. Hallásra, hogy ne az legyen az utolsó, még sokáig a fülekben és a szívekben csengő szó, hogy „Elég volt!”, hanem Krisztus szavai; „Jöjjetek énhozzám mindnyájan...”.

Jöjj hozzá, mert nála van a te helyed! Mert a te Teremtőd, az Ő közösségébe, az Ő közelségébe szánt téged. Kegyelemre, örömről, szeretetre, egy ünneplő életre. „Igen, Atyám, mert így láttad jónak!” Halleluja! Ámen!